

عنوان مقاله:

Honesty from Ghazali's View Point

محل انتشار:

فصلنامه تاملات اخلاقی، دوره 4، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

حسین اترک - Associate Professor of Philosophy at University of Zanjan, Zanjan, Iran

خلاصه مقاله:

صداقت یکی از فضایل مهم اخلاقی است که هدف این نوشتار تبیین ماهیت و حکم اخلاقی آن از منظر غزالی است. صداقت در کلام غزالی در دو معنای عام و خاص بکار رفته است. صداقت در معنای عام، شامل شش معنا و به تعبیری، شش نوع است: راستگوئی، اخلاص، راسخ بودن در عزم و اراده، وفای به عهد و عزم، تطابق ظاهر و باطن و ایمان واقعی داشتن که به نظر می رسد این شش معنا را بتوان به دو معنا بازگرداند: یکی التزام به واقع و حقیقت است و دیگری راسخ بودن در عزم و اراده است. صداقت در معنای خاص، راستگوئی است. غزالی حکم اولی راستگوئی را وجوب و دروغگوئی را حرمت ذکر می کند، ولی در شرایطی که از راستگوئی محذوری بزرگتر از محذور دروغگوئی پیش آید، دروغگوئی را جایز می شمارد. وی بر اساس عقل و روایات، دروغگوئی را در برخی موارد مانند: نجات جان انسان، دفع ضرر آبرویی و مالی، برای اصلاح بین مردم، در شرایط جنگ و دروغگوئی به زوجه را جایز می شمارد. قبح دروغ از نر غزالی اعتباری و به خاطر ضررهای ناشی از آن است. وی توریه را راهی برای گریز از دروغ گفتن در شرایط اضطرار بیان می کند، ولی گفتنش را در غیرموارد ضروری جایز نمی شمارد.

کلمات کلیدی:

غزالی، صداقت، راستگوئی، دروغگوئی، صدق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1768514>

